

**ThDr.
Filip
Štojdil**

734425588
bratrfilip@gmail.com
www.bratriflip.cz

Pernerova 20
Praha 8 Karlín
180 00

OSOBNÍ DOPIS FILIPA ŠTOJDILA CÍRKVI ČESKOSLOVENSKÉ HUSITSKÉ

Bratři a sestry v Kristu, moji spolubratři a mé spolusestry v laické i kněžské službě,

Píšu tento list z místa, které je dnes mou „kaplí i ložnicí“ v azylovém domě v Praze sv. Terezie. Píšu ho s rukama, které se sedmnáct měsíců netřesou díky naprosté abstinenci, ale které se stále chvějí určitým studem, když si uvědomím tíhu odpovědnosti a bolesti, kterou jsem do společenství církve vnesl, a to především vůči konkrétním lidem, z vás, kterých si vážím a za něž se modlím.

Dlouho jsem mlčel. Bylo totiž zapotřebí nechat promluvit samotnou prázdnotu jež nastala a skutky. Prošel jsem si tím, co Richard Rohr nazývá „pádem vzhůru“. Moje závislost nebyla jenom morálním selháním a těžkou duševní nemocí, byla to totální noc duše, v níž se rozpadly všechny mé jistoty, pozice i masky. Stál jsem před Bohem nahý a zraněný, jako člověk, který ztratil úplně vše, aby – snad – začal znovu nacházet to jediné a podstatné.

Uvědomuji si, jak hluboce jsem zranil a ztratil důvěru, kterou jste do mě vkládali. Moje absence, moje selhání i lidská nespolehlivost nebyly jen mým soukromým peklem; byly stínem, který dopadal na všechny okolo.

Za to se vám z celého srdce omlouvám a prosím o odpuštění. Nežádám o návrat nebo něco podobného. Nežádám ani pochopení a už vůbec neprosím o pomoc. Život v chudobě a v ústraní mezi těmi nejposlednějšími mě naučil o milosrdenství víc, než všechny knihy, které jsem kdy přečetl.

Stal jsem se „zraněným léčitелеm“ (v duchu toho, o čem mluvil Henri Nouwen), který skrze vlastní jizvy začíná chápat hloubku Kristova soucitu a Radikální milosti. Z tohoto místa také působím v komunitě RM, která přímo navazuje na CR a AA v ČR - je to společenství malé cesty, které není v žádném ohledu ani církví, spolkem či něčím podobným, strukturou se podobá nejvíce AA (Anonymní alkoholici).

V mém současném životě není místo pro pýchu, je tu vděčnost za každý den střízlivosti a za možnost sloužit lidem v krizi, se kterými dnes sdílím střechu nad hlavou. Právě zde, na dně lidské důstojnosti, zakouším živou přítomnost Boha, který „chce milosrdenství, a ne oběti“.

Mým velkým přáním je nesetrvávat jen u dopisů. Toužím po osobním setkání a s mnoha z vás se i daří a děkuji za to. Nejde mi totiž o nic formálního, což bývá v církvi poměrně zvykem, ale o

jednoduché přání pohlédnout do očí, bez bariér úradů a bez mé dřívější domýšlivosti. Chtěl bych slyšet o vaší službě přímo (ne jen z doslechu) a v bratrském rozhovoru sdílet naději, která se rodí zdola.

Prosím vás o modlitbu a pokud je to možné i za odpuštění.

Ať nás všechny vede Duch svatý k opravdovosti, která nepotřebuje vnější lesk, aby mohla svítit.

S bratrskou úctou a nadějí v Kristu a v modlitbě:

Filip Maria Štojdl, v.r.

MODLITBA SVATÉHO FRANTIŠKA Z ASSISI

Pane, učiň mne nástrojem svého pokoje,
abych přinášel lásku, kde je nenávisť,
odpuštění, kde je urážka,
jednotu, kde je nesvornost,
víru, kde je pochybnost,
pravdu, kde je blud,
naději, kde je zoufalství,
světlo, kde je temnota,
radost, kde je smutek.

Ó Božský Mistře,
dej, ať nehledám tolik
být utěšován, jako utěšovat,
být chápán, jako chápat,
být milován, jako milovat.

Neboť:

kdo dává, ten dostává,
kdo zapomíná na sebe, ten nalézá,
kdo odpouští, tomu je odpuštěno,
kdo umírá, ten povstává k věčnému životu.